

# Вірші почала писати у 70

У грудні «Вільному слову» виповнюється 80 років. Саме 18 числа цього місяця уже далекого 1939-го вийшов у світ перший номер газети «Червоний прапор» – друкованого органу Ровенських обкому і міськкому КП(б)У – фактичних керівних структур новоствореної після розподілу територій між силами того часу. 17 вересня на західноукраїнські землі і приєднання їх до складу УРСР Ровенської області. На початку 1940 року газета стала ще й органом облвиконкому.

До речі, газета виходила періодично і в роки війни.

З 1991 року газета має нову назву – «Вільне слово».

Враховуючи, що видання має місію часопису, так би мовити, віктворення, редакція вирішила оголосити конкурс «Вільне слово» – 80 літ з краями і про них».

Уже маємо перший відгук.

З Валентиною Яківною ми зустрілися на третьому поверсі редакції. Подолавши невелику відстань, вона виглядала бадьорою і життєрадісною. А прийшла в редакцію, щоб висловити свою думку з приводу порядку нарахувань за житлово-комунальні послуги, звернутися до чиновників і керівників відповідних служб, земляків і просто сусідів, щоб ті не були байдужими до того, як оббирають пенсіонерів, інвалідів, соціально малозахищені сім'ї та й інших співвітчизників.

Про це, до речі, йшлося у попередньому номері «Вільного слова» в матеріалі «Як далі будемо платити?..».

Валентина Яківна виявилася настільки «підкованою» щодо нарахувань за житлово-комунальні послуги та з інших актуальних питань, що я, признаюся, більш, ніж за 40 років роботи в засобах масової інформації такої ерудованої, грамотної і цікавої співрозмовниці ще не зустрічав.

А після цього я вирішив: щоб зайвий раз не турбувати жінку, доставити їй цю теку додому.

– Приїжджайте, – відповіла Валентина Яківна. – Я вас буду чекати. Добре, що попередили, бо маю ще багато справ...

Отож за вказаною адресою я прибув вчасно. Господиня мене вже біля під'їзду зустрічає і запрошує до своєї квартири. Піднімаємося на 9-й поверх. А там стеля «панельки» вся облуплена і на голові осипається... Не набагато краща вона і в самій квартирі. Тож одразу виникає питання: за що платять місцеві мешканці, більшість яких, до речі, отримали тут квартири після переселення з Чорнобильської зони?

Втім про це ми вже писали у попередньому номері «Вільного слова».

Цього ж разу хочу розповісти про Валентину Яківну як ровесницю нашого видання і заодно взяти участь у конкурсі «Вільне слово» – 80 літ з краями і про них», в якому ре-



Випускники Дубровицької заочної вечірньої школи 1963 року. В другому ряду перша зліва – Валентина Приймак. У центрі – староста випускного класу з черговим номером газети «Червоний прапор» в руках.

Валю. Як відомо, на наше чарівне Полісся часто прилітають лелеки і з собою на крилах приносять гарненьких і бажаних діточок. Тож невдовзі у Валі одна за одною появилася три сестрички, для яких вона, незважаючи свій юний вік, стала справжньою нянею, а мамі – доброю помічницею...

Але така ідилія тривала недовго. 22 червня 1941 року, як відомо, фашистська Німеччина віроломно напала на нашу Батьківщину. Яків Приймак, який до того уже служив в Дубровицькому райвідділі міліції, пішов у партизани. Там йому, як і його новим бойовим побратимам довелось непросто: і проти німецьких окупантів воювати, і зі своїми

ри тисячі віршів різноманітної тематики. Вони приходять до неї навіть у сні. Головне – щоб їх встигнути записати. Поки що проблем з цим у Валентини Яківни немає. Першою ж її читачкою, редакторкою, нерідко і критиком є, звичайно ж, донька, а потім сусідки і подруги.

А от із спонсорами не щастить. До кого б жінка не зверталася, всі, прочитавши її вірші, хвалили їх, обіцяли допомогти. Але поки що, як мовиться, віз і нині там...

Тож «Вільне слово» одним із перших друкованих видань області сьогодні доводить до відома читачів і, сподіваємося, більш широкого загалу поезію своєї ро-

Уявляти собі: поважна жінка прийшла в редакцію «Вільного слова» з такою текою документів, якої і в кабінетах чиновників не завжди побачиш.

Уважно вислухавши співрозмовницю, почувши її чисто літературну українську мову, побачивши, як вона все ретельно рахує і записує зразковим каліграфічним почерком, я не стримався і запитав: А Ви часом не пробували себе як письменниця?».

– Уявляєте, – каже Валентина Яківна, – пишу... А серйозно почала писати вірші у 70 років. Перші спроби були ще в 6-му класі. Згодом поезія якось відійшла на другий план. Здобула дві середні спеціальні освіти – технічну та економічну. Пробувала поступити в Рівненську філію Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Така тоді в Рівному була. Але з першої спроби не вдалося. Порадилася з батьками і подругами і вирішила, що мені в Дубровиці і цього вистачить...

Щоб не затримувати довго жінку, попросив її залишити мені свої координати, а також «платіжки» та її розрахунки, щоб я міг детальніше розібратися в них...

Тож уявіть собі: після знайомства з ними я вирішив звернутися за роз'ясненнями і коментарями до фахівців. Після цього виклад наших розмов з Валентиною Яківною і керівниками відповідних служб департаменту житлово-комунального господарства, енергетики та енергоефективності облдержадміністрації виливалася аж у цілу газетну шпальту.

редакція пропонує написати про життя знакових осіб, які залишили помітний слід на рівненській землі, про трудові колективи, зведення і функціонування об'єктів, що є важливими в житті нашого краю. Електронна адреса vslovo@ukr.net

Тож з нетерпінням чекаємо ваших матеріалів.

А зараз, як мовиться, по суті.

Так склалося, що батько Валентини Яківни був родом із Черкащини – Шевченкового краю, а мама – з поліської Дубровиці. Позналилися і закохалися вони одне в одного у пам'ятному 1939 році. Тоді, нагадаємо, Червона армія, здійснила похід на територію Західної України і Білорусі. В одному з підрозділів був і Яків Приймак.

А його майбутня наречена Уляна зі своїми подругами, як кажуть у нас, на Поліссі: і їжу смачну їм готували, і вчасно її до столу подавали. Бійцям же так подобалася та їда, що казали: без неї – нікуди. Бо, як відомо, війна – війною, а обід – за розкладом.

Ну, а потім, як кажуть, діло було молоде: знайомство, танці-шманці, залицяння і так далі... Невдовзі молодята побралися і, не в образі сказано: Яків Приймак став справжнім дубровицьким приймаком. А Валі по-доброму заздрили не лише молоді сусідки, а й чи не всі, хто її знав. У свою чергу, коли Якова земляки питали: де він і що з ним, гордо відповідав: я живу і служу у Дубровиці.

– А де ж та Дубровиця?

– Дубровиця – це Полеская столица.

Незабаром у молодого подружжя народилася доня, яку назвали

земляками, нерідко і сусідами непрості стосунки з'ясувати...

Але, як кажуть, на все воля Божа. Тож після вигнання німецьких окупантів з Поліського краю Якова Приймака, як і сотні інших дубровичан знову мобілізували до Радянської армії. Цього разу частина, де служив Яків, дійшла до Берліна і в кровопролитних боях звільняла столицю Німеччини від нацистів. А після перемоги чоловік цілий та неушкоджений повернувся додому, де на нього з нетерпінням уже чекали кохана дружина і четверо пташенят-донечок.

– Час так швидко пролетів, що й не зогляділася, як я виросла, – продовжує Валентина Яківна. – Після закінчення заочної вечірньої школи (молодим нашим читачам скажу, що тоді була така форма навчання) і двох технікумів пішла працювати на підприємство «Львів-енерго», зона відповідальності якого поширювалася і на Рівненську область, потім – на Дубровицьку бавовно-прядильну фабрику.

Після виходу на пенсію з донькою Наталею переїхали до Рівного. Тут пані Валентина почала вірші писати і самовдосконалюватися: закінчила комп'ютерні курси, отримала відповідне посвідчення обізнаного користувача. Тож тепер сама не лише вірші пише, а й їх друкує, зшиває, брошурує і шукає спонсора, щоб видати хоча б першу збірку. Бо їй, пенсіонерці і доньці – державному службовцю нижчого рангу, які, до речі, субсидії не отримують, грошей на найнеобхідніше не вистачає.

Тим часом у творчому доробку Валентини Приймак майже півто-

весниці Валентини Приймак.

## **І буде так!**

І буде так, як мало б бути,  
І чується так, як хочемо почути  
І добре і недобре,  
І сонце і негоду —  
Усе крізь життя нам роки  
пронесуть.

Не все у житті нам спомин  
залишає,  
Лишає лиш те, що людина  
Бажає собі залишити.

А спомин життя —  
То на старість нам у радість,  
А бува і не в радість...  
А спомин — печаль.  
Бо ж дано людині усе пережити  
І витримати все,  
Все, чого нам так жаль...

## **Сутність людини**

Людини сутність непроста.  
І як біда її сліткає,  
То зразу ж Бога споминає,  
Хоч в дні щасливі забуває.  
А молиться у дні тяжкії,  
На поміч всіх святих зове,  
Хоч в інші дні їй не до Бога,  
Й не до святих —  
Все ж добре йде...  
Все ладиться, усе гаразд.  
Та Бог перевіряє нас  
На праведність і чистоту  
У помислах і наших діях.  
Щодня все бачиться сповна.  
По діях твоїх суд праведний буде  
Чи рано чи пізно — ти знати  
не будеш.  
Спокутуєш все, що накоїв у житті.